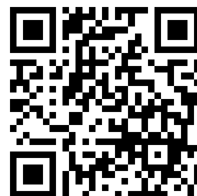
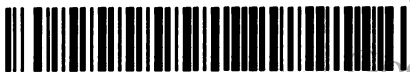

Fragment

eener uitgave van het volksboek van

Floris ende Blanceflour,

~~uit~~ het begin der 16de eeuw, bij

Jan van Doesborch

(nog te Antwerpen?).

Willem de Vreese

de ghewoest si aten ende droncken tsamen datter die ander ioncfrouwen niet af en wisten. Dese twee gelieuen hadden so groten vruecht dat si ter werelt anders niet en begheerden dan bi malanderen te sine hadden si mogen dueren maer si lasen neent/ want dye auontuere dede corteling verkeeren haer blijdtscap in groten r k Want niet wel op eenen morgen stont dat Cla s sach dat et scheen dach was en si wert vuaert en liep tot blancefleur en ontweckese en seyde haer datter late was en blancefleur seide ic come/ en met dien vielse weder in slape/ en clarijs liep totter fonteynen en ontfinck water in hair becken en si ginc al vuaert voor haren heere den amirael meenende haer te vinden metter dwalen bereyt. en als die Amirael blancefleur niet en sach gaf hem wonder en vraechde clarijs waer si ware Doen seyde clarijs heere si heeft alle den nacht haer boecxkens gelesen en heeft voor v gebeden dat v die goden lange willen laten leuen met eeren/ en so bleef si noch slapende/ des de amirael te vreden was en seide dat is wel een goet werck/ met rechte mach sy wel sijn mijn wijf Maer des anderen daechs ontspranck claris en het was weder late opden dach en si riep blancefleur en hietse opstaen/ en si soude om water gaen en blancefleur seyde ic sta op. maer met dien so nam florijs zijn lief in sinen armen en omheldese so lanc dat si weder in slape viel. En clarijs had water ghehaelt in een gouden becken en ghinck voor bi blancefleurs camer en si riep haer noch eens maer sy sliep soe vaste dat si s niet hoerde.. Dus meende

E

Claris dat si vorē afghegaē was/ eñ claris meende sel
ue te lāge toeuē eñ si liep haestelijck totte amirael
eñ blāceflour en was daer niet Des haer die amy
rael vraechde waer blāceflour bleue/ Claris seyde
heere genade Ic ginc voorbi haer camer eñ ic riep
se eñ si seide si soude voer mi hier sijn Als die ami
rael dit hoorde verwonderde hē seere eñ wert gram
riep sinē camerlinc eñ seide Besiet waer blāceflour
blijft eñ laetse tot mi comē. eñ die camerlinc en wi
ste niet dat claris benedē was So liep die camerlinc
opwaerts eñ quā in haer camer die seer claer was
vā dierbarē steenē eñ sach een rijckelijc bedde ende
vāt daer blāceflour bi floris liggen meenēde datter
claris gheweest ware/ wāt Floris en hadde rimpe
noch baert in sijn aensicht/ eñ daer en was gheē ioc
frouwe so schoon vā aensicht indē toren sonder blan
ceflour als floris was. Als die camerlinc dye twee
so minlijc sach liggen slapē omhelst iāmerde hē dat
hise soude weckē eñ keerdē weder tot sinē heere eñ
seyde dat blāceflour eñ claris lagen so minlijck en
sliepē in malcanders armē dattet hē deerde dat hise
weckē soude. Dit hoorde claris benedē. eñ die am
mirael outstack seer vreeslijc in sijn aensicht vā toor
ne sorgende ofter yemāt met blanceflour verholē
minne mochte pleghen

Hoe de amirael floris eñ blāceflour wilde
de dodē. eñ hoe elck voor den anderen
wilde steruē. eñ hoe si ten laetsten
gracie vercreghen.

vrouwe vā Pippijn die aen haer ghewan den gro ten coñ. karel so sommige historiē segghen/ die een dur[illegible]de rijckē prince was eñ vercreech namaels dat eewich leuen. A M E N.

Bi mi Jan van Doesborch.

